

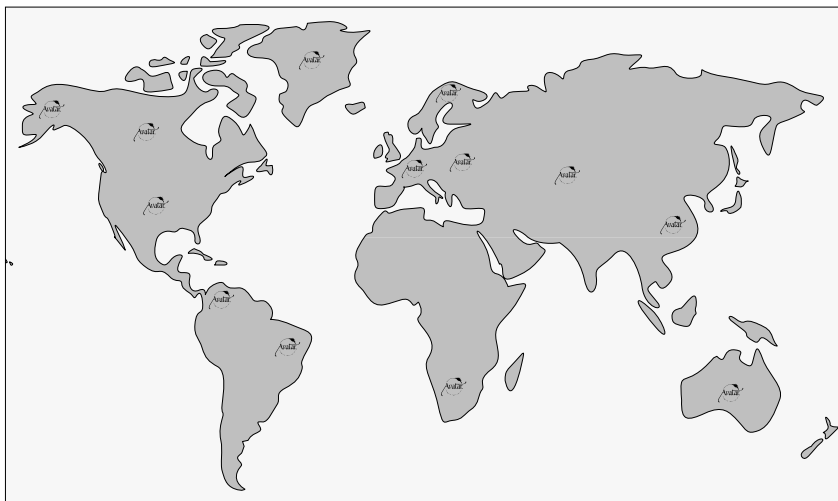
Harry Palmer

Leven vanuit vrije wil

De ontdekking en ontwikkeling van Avatar®

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Avatar®

Avatar is een negendaagse zelfontwikkelingscursus die gebaseerd is op bewustzijnsprincipes, zoals die door Harry Palmer werden beschreven en gedefinieerd.

Avatar heeft sinds de introductie in 1987 wereldwijd een explosieve groei doorgemaakt. Inmiddels zijn er meer dan 12.000 gelicenseerde Avatarleraren (Masters) en ruim 90.000 Avatar-cursisten in 71 landen. Wij verwachten dat die aantallen binnen enkele jaren zijn verdubbeld.

Het Avatar-materiaal is tegenwoordig beschikbaar in de volgende talen.

Engels

Duits

Italiaans

Koreans

Hebreeuws

Indonesisch

Pools

Frans

Portugees

Tsjechisch

Japans

Sloveens

Deens

Nederlands

Spaans

Russisch

Chinees

Nepalees

Zweeds

Deel I

De zoektocht

The graphic features a series of concentric, overlapping circles in various shades of gray and black. The circles are arranged in a way that creates a sense of depth and movement, resembling a tunnel or a spiral. The text "De zoektocht" is written in a white, serif font, curving along the inner edge of one of the circles. The overall composition is minimalist and modern.

Handwritten signature

De jaren zestig

Winter 1962. Op een avond kwam ik uit de bibliotheek, toen een groene Dodge uit 1940 naast me tot stilstand kwam. Achter de auto hing een zilverkleurige caravan uit dezelfde periode. Het gaf me een spookachtig gevoel, alsof deze combinatie zo uit een vergeten aflevering van *Twilight Zone* kwam. In mijn fantasie hoorde ik die bekende televisiestem over straat klinken: 'Hier ziet u Harry Palmer, een teleurgestelde student technische wetenschappen. Als zoveel generatiegenoten probeert hij het pad dat zijn leven volgt te doorgronden. Binnen enkele minuten zullen zijn zorgen worden onderbroken door een ontmoeting met zijn lot... in de *Twilight Zone*.' (muziek)

Het beslagen raampje werd naar beneden gedraaid en een handschoen reikte me een handgeschreven uitnodiging aan:

DE LAATSTE WERELDTOURNEE
VAN SWAMI ANANDA!

ONDERGA DE LAATSTE ONTMOETING
MET SWAMI ANANDA VOOR HIJ OPGAAT
IN DE VREUGDE VAN HET UNIVERSUM!

ALLEEN OP VERTOON
VAN UITNODIGING

\$5.00.

*Ontwaken:
het gewaarworden
dat men bewust is.*

Was het toeval dat ik de enige persoon op straat was en dat ik juist mijn totale spaargeld, vijf verfrommelde dollarbiljetten, bij me had?

Eerder dat jaar had ik een studiebeurs gekregen voor het Clarkson College of Technology, een van de beste technische opleidingen van het land; de hemel voor rekenlinialen. Mazzel? Ik dacht het niet. De beurs bleek een als prijs vermomde ramp te zijn; ik had beter de encyclopedie uit mijn hoofd kunnen leren. Mijn belangstelling was zo algemeen, dat details me in verwarring brachten. Ik was een expert in het oppervlakkige, maar ik had niets beters te doen, dus ging ik.

Ik volgde colleges van de beroemdste wiskundigen en natuurkundigen van het land, maar wat ik hoorde, verduidelijkte slechts de weerspiegelingen van mijn eigen verwarring. Er leek geen basis te bestaan voor wat ik leerde. Ik had het gevoel dat ik midden in de voorstelling binnen was gekomen. Wat een puinhoop. Te laat voor de basisprincipes en te vroeg voor conclusies. Dit, dus dit, dus dit, dus dit, dus wat dan nog?

Ik voelde me een slimme aap op de brug van een ruimteschip. Ik leerde welke knoppen ik moest bedienen, maar ik wist niets over het bestaan van het ruimteschip, ik wist niet waarom het gebouwd was, of dat 't ergens naartoe ging. Onbelangrijke vragen. Blijkbaar kende niemand de antwoorden. Met hun neerbuigende glimlach wezen de professoren mij erop dat ik dit soort vragen stelde, omdat ik onvolwassen was.

Op een avond borg ik mijn stripboek op en verliet ik, beatnik, ingenieur en wetenschapper, de bibliotheek en vertrok naar het studentenhuis.

De mysterieuze groene Dodge hobbelde over de gaten in de weg en draaide Cubbly Park in, een smalle strook gras met picknicktafels langs de rivier de Raquette. Hij stopte in een lichtkrans onder een van de nieuwe kwiklampen en wachtte. Ik probeerde hem te negeren. Ik was op weg naar de warmte van het studentenhuis en overtuigde mezelf ervan dat niemands laatste wereldtournee me iets kon schelen. Ik wilde alleen... Wat eigenlijk? Ik draaide me om en liep terug naar de Dodge. Ben ik dit werkelijk?

‘Namasté.’ Met dat woord, dat ik me bijna leek te herinneren, werd ik begroet door een vrouwenstem met een sterk Indiaas accent. Ze verscheen achter de caravan en met een diepe buiging introduceerde ze zichzelf met de woorden: ‘Ik ben een volgeling van Swami Ananda.’

Ze had een rode stip op het voorhoofd en droeg een feloranje doek. Op het eerste gezicht zag ze eruit als een jonge vrouw, even later leek ze een oudere vrouw. Het lukte me niet om me op haar uiterlijk te concentreren. *Is ze nu oud of jong? Ik weet het niet.*

‘Je kunt de Swami zo spreken,’ zei ze, en zij stak haar hand uit om het geld in ontvangst te nemen. Tot mijn eigen verrassing gaf ik het haar. Ze vouwde de biljetten op en stopte ze in een kleine beurs van kralen. *Daar gaat de dubbele hamburger met aardbeienmilkshake.*

‘Hoe heet je, jonge zoeker?’ vroeg ze.

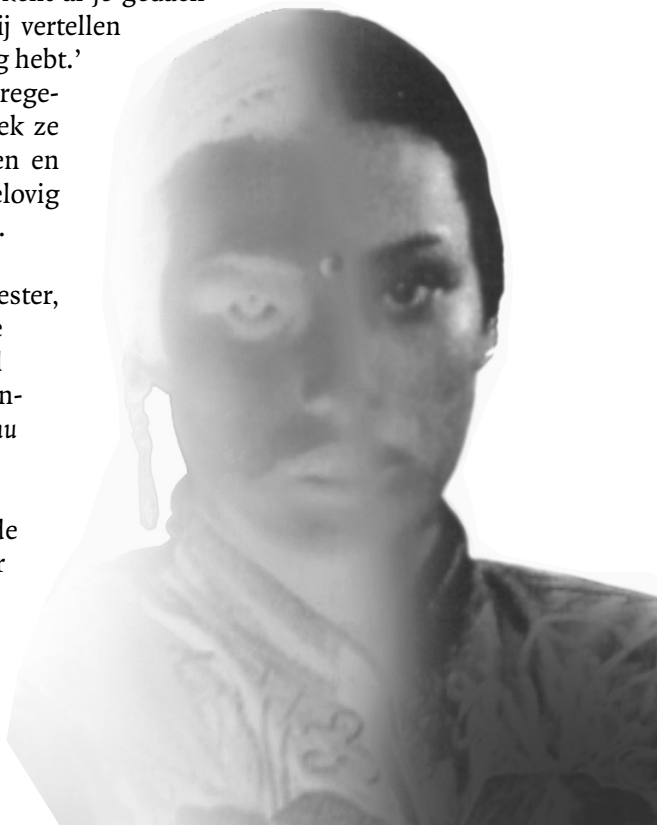
‘Harry.’ *Hoe oud ben je eigenlijk?*

‘Ik moet je waarschuwen, mr. Harry. De Swami heeft in geen twintig jaar gesproken, maar hij kent al je gedachten. Hij zal je via mij vertellen wat je het meest nodig hebt.’

Als om deze bizarre regeling te illustreren, leek ze doorzichtig te worden en verdween. Ongelovig wreef ik in mijn ogen.

Een telepathische Meester, een onzichtbare vrouw wier leeftijd voortdurend veranderde. *Waar ben ik nu weer in terechtgekomen?*

De discipel opende de deur en wees me naar het rode kussen aan het eind van de

enige kamer in de caravan. Terwijl ik binnenstapte, bewoog de caravan onder het gewicht van mijn voetstappen. *Er hing een geur van kaarsvet en wierook.* Toen mijn ogen aan het flakkerende kaarslicht waren gewend, zag ik een prachtige oude man op een klapstoel zitten. *Rijdt hij altijd achterin?* Zijn ogen waren gesloten alsof hij sliep, misschien was hij dood. Ik herinnerde me een mythe over een gemummificeerd lijk op de zolder van de collegezalen.

Zonder dat ik het merkte, betrad de vrouw achter mij de caravan. Zwevend als een geest nam ze naast me plaats en ze boog voor de oude man. *O mijn god, dacht ik, het rariteitenkabinet op de kermis. Een oude man wordt rondgereden in een caravan en ik betaal om hem te spreken.*

De vrouw sprak luid: 'Swami Ananda, ik wil u voorstellen aan iemand die **de grote antwoorden** zoekt.' Hij reageerde niet.

Minutenlang sprak of bewoog niemand. Met morbide nieuwsgierigheid zat ik de oude man aan te staren. *Leeft u of bent u dood?* Eindelijk knikte de vrouw om aan te geven dat ze gehoord had wat er klaarblijkelijk was gezegd. Ik hoorde niets, maar zag plotseling een blad papier voor me op de vloer liggen dat me niet eerder was opgevallen. De vrouw gaf me een pen en zei: 'De Swami is vereerd u eindelijk te leren kennen, mr. Harry. Hij wil dat u een cirkel voor hem tekent.'

De woorden verbaasden me... *Vereerd, eindelijk...? Verwachtte hij me?* Plotseling kreeg ik kippevel. Van de kou, zo hield ik mezelf voor. Hoe dan ook, ik tekende de cirkel.

De vrouw zei goedkeurend: 'Dank u, mr. Harry.'

Toen legde ze het papier op een blad en bood het de Swami aan. Hij *bewoog!* Hij *leeft!* Zonder zijn ogen te openen of een woord te spreken, pakte hij de pen en tekende een kleinere cirkel binnen mijn cirkel en een grote om mijn cirkel. Drie concentrische cirkels.

Even leek de vrouw flauw te vallen, maar ze herstelde zich voldoende om het vel te vouwen en plechtig, met naar boven gekeerde handpalmen, aan te bieden.

'Dank u,' zei ik. *Wie bent u? Waarom lijkt u van alle leeftijden?*

De caravan schudde weer toen ik uitstapte. Ik vroeg me af of iemand een

De grote antwoorden

grap met me had uitgehaald. Een studentengrap? Dat was het, het kon niet missen. Ik liep weg, stak de straat over en ging op een bank zitten. Het was koud en het begon te sneeuwen. Had ik maar een dikke das omgedaan. *Geen dronken gelach. Er was niemand in de buurt.*

Na enige tijd reed de Dodge Cubby Park uit en kwam mijn kant uit. De ramen waren zo beslagen dat ik niet kon zien wie er achter het stuur zat. De oude Dodges hadden een kleine ventilator op het dashboard om het raam schoon te blazen, maar deze werkte kennelijk niet. De bestuurder reed op het gevoel.

De auto remde bij de bank, en woorden die ik nooit eerder had gehoord en nooit zal vergeten, vormden een gedachte in mijn hoofd. *Ik ben zo oud als jij je voorstelt dat ik ben. Moge je groeien in het universum, mr. Harry.*

De Dodge verdween in de nacht. Ik bleef lang zitten, kijkend naar de valende sneeuw, die mijn wereld leek uit te wissen.

Ik liet het ingenieurschap voor wat het was, verliet de universiteit en de stad. Drie concentrische rimpelingen van mijn ontmoeting met de

Swami? Ik ging naar huis en betrok de kelder van het ouderlijk huis. Mijn moeder maakte zich zorgen en mijn vader noemde me een nietsnut. Overdag sliep ik en 's nachts las ik. Soms bezocht ik de colleges filosofie en Engelse letterkunde aan de plaatselijke universiteit.

Zomer 1965. Een groot deel van die zomer werkte ik in een snackbar. Ik spaarde genoeg om een mooie oude Mercury uit 1953 te kopen, een blauwe V-8 met een wit dak. De verkoper deed er een paar maanvormige wioldoppen bij voor de achterwielen. Zwarte strepen op de voorkant. Heel hip. Ik was relaxed, te relaxed om hamburgers te bakken. Dus rolde ik een pakje Lucky Strike in de mouw van mijn witte T-shirt en ging op weg: Greenwich Village, Haight Ashbury, Berkeley. Ik had geen idee waarheen de reis ging. Onderweg zijn was voldoende. Ik en mijn blauwe Mercury gleden over de volgende heuvel en door de volgende bocht. Ik

droeg de cirkels van de Swami bij me in afwachting van wat ze me zouden vertellen.

Als ik geld nodig had, schilderde ik hotelkamers. Soms ging ik koffiehuisen binnen om zelfgeschreven gedichten voor te lezen. Beatnikrijm en bongodrums. Af

en toe ging iemand met de pet rond en verdiende ik een paar dollar, maar meestal schilderde ik.

Hotelkamers moeten altijd geschilderd worden. Onderweg ontmoette ik anderen die ook onderweg waren en met wie ik bevriend raakte, Smokey, Rebel en Steve. We trokken van studentenstad naar studentenstad, want daar konden we met geleende studentenkaarten in de mensa's eten, en als we geluk hadden in leeg-

Te hip om hamburgers te bakken

staande studentenkamers slapen. We bezochten communes, werkten als vakkenvullers in supermarkten en sloten ons aan bij de groeiende underground-cultuur van die tijd.

Steve droeg een mes in zijn laars, waardoor hij wat mank liep, hip mank. Bovendien had hij een leeg traangaspatroon van een of andere demonstratie en beweerde hij mensen te rekruteren voor de Students for a Democratic Society. Hij luisterde vooral naar rock 'n roll en oefende basgitaar. *There... is... a... house... in N'Orleans, they call the rising sun.* Zelfs in zijn slaap speelde hij dat nummer.

Rebel zag eruit als een echte hippie. Zijn missie was iedereen stoned te laten worden. Hij kon met één hand een joint rollen, tenminste, de eerste. Hij gaf ons ook dope en zo bespraken we hoe je, als je te goed keek, elfen kon zien veranderen in boomstronken. Samen lachten we, we hadden vreetbuien en regelmatig vergaten we waar we het over hadden. We vergaten veel. *Vergeten was lekker. Waar hadden we het net eigenlijk over?*

Smokey, o Smokey! Een geëmancipeerde meid die tegen reclame voor schoonmaakmiddelen was en vree om tegen de oorlog te protesteren. *Wat is er van jou geworden?*

En ik? Innerlijk was ik de hippe uitvoering van Roy Rogers, blijkbaar vonden mijn vrienden dat ook, want ze noemden me Cowboy. Langharige space cowboy. Zou Roy ook ooit een paardestaart gedragen hebben?

***'Jij bent de Waarheid
waarnaar je zoekt.'***

Ik studeerde westerse psychologie en oosterse filosofie en doorliep de universiteit zonder aanwezig te zijn. De professoren die namenlijsten invulden, begrepen dat ze mijn naam over moesten slaan. Ik was er niet. Ik was een slimme boekenwurm met een angstwekkende zwarte band om mijn arm die alleen voor examens op kwam dagen. Ik werd getolereerd omdat dit de radicale jaren zestig waren en de decanen politiek voorzichtig waren. Columbia University werd wegens rellen gesloten. Cornell werd bezet door gewapende radicalen. *The time is ripe for revolution* was een hit. Het was gevaarlijk om intolerant te zijn.

Dus was mijn opleiding vrijblijvend en bleef ik mobiel. Het vel met de cirkels van de Swami leefde langer dan de versnellingsbak van de Mercury, de auto die ik als Robert Mitchum in de film *Thunder Road* bestuurde. Op een dag liet ik de koppeling los om met gierende banden weg te rijden... De Mercury kwam als roestende geest terecht op een sloperij in Pennsylvania. Met de 25 dollar voor het schroot lifte ik verder naar het westen.

Smokey vond dat ik naar Chicago moest komen om tegen de conventie van de Democratische Partij te protesteren, tenminste dat was haar plan. Maar Rebel kwam terug van een lezing van Timothy Leary en predikte LSD als de Weg. Hij had een paar soorten paarse pillen, waaronder *Four ways*.

Die werden zo genoemd omdat één tablet voldoende was om vier normale hersenen op te laten gaan in één elektronische brei. Twaalfduizend microgram pure LSD-25! Vijftig microgram gaf een religieuze ervaring, met honderd microgram dacht je dat je God was...

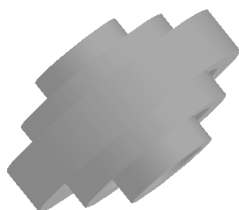
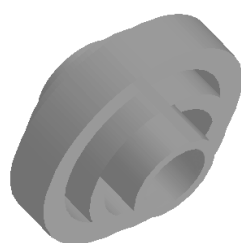
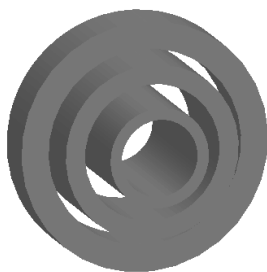
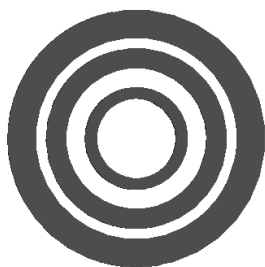
In '69 haalde ik mijn doctoraal natuurkunde, met als bijvakken Engels, geschiedenis, filosofie en onderwijspsychologie. Dat had niets meer met techniek te maken. Na de plechtigheid zaten we in de auto, we dronken aardbeienlimonade, we luisterden naar het geluid van kleuren en keken naar jaloerse eerstejaars, wier vragen beelden in de lucht achterlieten! Overall vibraties, *Lucy in the sky with diamonds*.

De tijd is rijp voor revolutie

Ik hoop dat ik je niet shockeer, maar ik zou dode vrienden verraden als ik de waarheid niet zou vertellen. Zo zag ik deze periode. Moorden, nucleaire vernietiging en Vietnam. Het zag er soms niet best voor ons uit. Traangas en waanzin. Dode lichamen. In de strijd tussen ware gelovigen vonden miljoenen kogels warm vlees. Ethiek bloedde dood, er stroomde genoeg bloed om een supertanker drijvend te houden, en te midden van het tumult liep er een man op de maan. Live TV, woorden van de maan: 'One small step for man, one giant step for mankind.'

De wereld en ik dreven in en uit ervaringen die diepe sporen in onze collectieve ziel trokken. En de drie cirkels? Ze waren bij me in die gevaarlijke studietijd vol cults en shamaanse psychedelica. Ik moest er weer aan denken toen de woorden van Bob Dylan: 'Naathing is revealed' ze weer in her-

Vervagende
waarheden

innering riepen. Ze waren erbij toen ik met een nieuwe bruid danste op 'We're Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band, we hope that you'll enjoy the show.' En ze waren er toen we een paar jaar later huilend uit elkaar gingen.

Toen waren de cirkels, zoals zoveel dingen, plotseling verdwenen, alsof de waarheid ooit verdwenen kan zijn! Misschien lagen ze als boekelegger in een van de boeken die ik in die tijd las: *Atlas Shrugged*, *Stranger in a Strange Land*, *Journey to the East*, *Siddartha*, *The Harrad Experiment*, *Electric Kool-Aid Acid Test*, *Dune*, *de I-Ching*. Ik weet het niet.

Toen was het voorbij, zomaar plotseling. Eindstation. Laatste rit. Het werd tijd om weer normaal te doen.

Ik knipte mijn lange haar af en kocht een tweedehands pak. Ik verhuisde naar de andere kant van de lessenaar en doceerde Amerikaanse letterkunde. Ik wierp de jaren zestig van mij af als een krekkel zijn lege huidpantser; wijde pijpen, kralen en dope, Morrison, Joplin en Hendrix achterlatend.

De jaren zestig pasten niet in het patroon, een waardevolle spirituele ervaring, zwerende mogelijkheden op zoek naar een thuis. Tenminste, zo herinner ik me ze.

En ergens in die mogelijkheden begonnen de cirkels binnen de cirkels, de kiemen waaruit ik het Avatar-materiaal later kon ontwikkelen, te groeien.

***Afscheid van
de jaren zestig.***

